

הזמנה מן הסוג הזה. אין תקדים לכך. אם תסעו למצרים, תהיו אתם התקדים. החלטנו לנסוע ולקבוע תקדים. נסענו לאתונה, ניגשנו לקונסוליה המצרית והצגנו את ההזמנות שקיבלנו ממצריים. ה' קונסול המצרי קיבל אותנו בלבביות אבל שום בשורה לא היתה בפיו. הוא אינו יכול להעניק אשרות בלי הוראה מק"א היר, התנצל, ושום הוראה כזו לא היתה קבלה בקשר אלינו. "אבל לדעתך", אמר, "אם תגיעו לקאהיר עם ההזמנה הזו, לא תישלחו בחזרה." והוסיף, "בלי נדר".

חתימה

של הלולו

עד כאן סיפורם של עדנה ודן פיינרו.

בשולי סיפור זה כדאי אולי להוסיף כמה מילים על מארי גאדבאן, מזכירת פסטיבל הסרטים של קאהיר. מארי היא עורכת מדור הקולנוע של שבועון החדש שות המצרי הוותיק אל מוטוואר. במשך שנים רבות היינו מקבלים בקביעות עות' קים של שבועון זה, דרך מדינה אירוי פית, מדווחים על תעשיית הקולנוע המצ' רית בעזרת מדורה של מארי. לפני ארבע שנים פגשתי אותה בפסטי' כל הסרטים של ברלין. היה זה שנתיים לפני יומת השלום של הנשיא אל-סא' דאת. מארי היתה אחת המצריות המעטות שכבר באותה תקופה לא היה ספק בליבה, שהשלום בין מצריים וישראל יגיע, קרוב יותר מכפי שאנו, הישראלים, משערים. היא התרועעה בפומבי עם ישראלים, שר' חחה עמם ואף צפתה בסרטים ישראליים שהוצגו בפסטיבלים השונים, שאותם סיקר

הדרך מאתונה לקאהיר היתה מלווה בלחץ כבד על הקיבה. אף אחד מן ה' מוזמנים האחרים. פרט לנו, לא העז לע' שות את הדרך. כולם נותרו בישראל והמ' תינו לראות מה יקרה לשפני הנסיון. בנמל-התעופה בקאהיר קיבלו אותנו ב' חיובים. ישראלים? נעים מאד. ויזה? שבו בבקשה, נבדוק את הרשימות שבידינו. נא להתאזר בסבלנות.

אחרי עשרים דקות חזר שוטר הגבול והתנצל: שמנו אינו מופיע בשום רשימת' אשרות. אנחנו מראים את ההזמנות ומס' בירים שאנחנו עיתונאים ובאנו לסקר את פסטיבל הסרטים של קאהיר. הזמינו אותנו לשבת בחדר העיתונאים, רחוק מן ההמון הסואן, הבטיחו לברר שוב. אבל השעה מאוחרת. הסבירו לנו בסכר פנים נעימות, כי זה יכול להתמשך קצת זמן. התכוננו לבלות את הלילה בנמל-התעופה. מדי פעם בפעם נכנסו לחדר אנשים. לחצו את ידינו, הבטיחו שהכל יסתדר, חייכו ויצאו. למרות שכולם האירו אלינו פנים, ההרגשה לא היתה בדיוק נוחה.

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל' אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-243386. תאריך: 136 • מען מכרקים: "עולמפרם" • העורך הראשי: אורי אבנרי • העורך: ארי תבור • ראש המערכת: יוסי ינאי • עורכת-בנית: יוסי שגון • עורכת כיתוב: ענת ישראל • צלמי-מערכת: ציון צפריר וגינה רוזן • ראש המינהלה: אברהם סיטון • מחלקת המודעות: רפי זכרונני • המו"ל: "העולם הזה" בע"מ • מודפס ב"הרפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רחוב בן אביגדור • הפצה, גר' בע"מ • גזרפות: צינקוגרפיה, "כספי" בע"מ.

קאהיר

לנו כי עלינו לחכות, ככל אדם, לתשור בה בצינורות המקובלים. ניסינו לחוץ ולהסביר, כי עד שיס' תיים הטיפול השיגורתי יחלוף הפסטיבל. הימים נקפו אך דבר לא זו. ממצריים הגיעו רמזים כאילו האשרות מחכות ב' אתונה, ואולי בקאהיר. הודעה רישמית

בעמודים 71-74 של גיליון זה תוכל למצוא כתבת-ענק על פסטיבל ה'

עדנה ודן פיינרו בקאהיר: עם מפיקה-סרטים גדאודה מסודאן (מימין) ובמועדון-הקולנוע "סהרה סיטי" (משמאל) - ברוכים הבאים למצריים

רה. יחסה אל עמיתה הישראלים היה תמיד לבבי וחם. באחת משיחותנו ביקשתי ממנה לנסות ולברר אפשרות של ביקור עיתונאי ב' מצריים. מארי הבטיחה לעשות זאת. אינני יודע באיזו מידה עמדה בהבטחתה, שכן הסיוור נערך כעבור שנתיים, שלא בהת' ערבותה. אולם נקודה אחת נגעה לליבי. באותו פסטיבל סרטים בברלין השתת' פה גם כיכבת הקולנוע האיטלקיה ג'ינה לולובריג'ייה. מארי גאדבאן נמנית עם מעריצותיה. כשפגשתי עמה לא התאפקה מארי ובתום הראיון ביקשה מג'ינה אוטור' גראף. ג'ינה חתמה על גבי כרטיס ביקור שהמציאה לה מארי.

כשנפרדתי ממארי ביקשתי ממנה את כתובתה במצריים. היא חיטטה בארנקה והסתבר לה שכל כרטיסי הביקור שלה אולו. לעומת זה היא מצאה שם את כר' טיס הביקור הנישא את חתימתה של ג'י' גה. היא החזיקה את הכרטיס בידה ולרגע היססה. היא התלבטה מה חשוב לה יותר: לשמור את חתימתה של הלולו, או למסור כרטיס אישי לעמית ישראלי, שספק אם תיפגוש אותו שוב. היא נתנה לי את הכרטיס. באותו הרגע נוכחתי, שגם מצרים מוכנים להקריב קורבנות למען השלום.

עדנה פיינרו עם התסריטאי המצרי עבדאלהאי אדיב - להתראות בחרטום

סרטים בקאהיר, שנכתבה בידי עורכי מדור הקולנוע של העולם הזה, עדנה ודן פיינרו.

עדנה ודן היו כתבי הקולנוע הישראליים הראשונים שהזמנו עלי-ידי המצרים לסקר את פסטיבל-הסרטים המסורתי שלהם. אולם כימעט עד ליום פתיחת הפסטיבל לא היה ברור אם יוכלו לממש את ההזמ' גות שבידיהם.

לחץ כבד

על הקיבה

עד מסע היסורים שעברו, בדרכם לפסטיבל, מספרים בני הזוג פיי' נרו:

את ההזמנות שלנו לפסטיבל בקאהיר קיבלנו עוד בפסטיבל-הסרטים שנערך השנה בקאן, ממארי גאדבאן, מזכירת פס' טיבל קאהיר, אחרי שבמשך כמה שנים נוצרו בינינו יחסי ידידות. הפעם הגישה לנו פסטי' השתתפות בפסטיבל ואמרה לנו בפירוט: אנחנו מזמינים, אתם דואגים לאשרות-כניסה.

שבנו לישראל, הגשנו בקשות לאשרות בדרך הרגילה והמתנו בסבלנות לתשובה ממישרד-החוץ. אבל זו בושה לבוא. פנינו ללישכת העיתונות, בתיקוה להיע' זר בה לזירוז ההליכים, אך נענינו, כי זו מטפלת רק בעיתונאים הגילויים וצמודים למישלחות פוליטיות. למרות שהזמנו ל' פסטיבל סרטים כעיתונאים בתפקיד, נאמר

— אין, נוסעים או לא? חלק מן המוזמ' נים החליט לוותר. אחרי כעשרים דקות נוספות חזר שוטר הגבולות בחיוך רחב, הגיש לנו את ה'

— אין, נוסעים או לא? חלק מן המוזמ' נים החליט לוותר. אחרי כעשרים דקות נוספות חזר שוטר הגבולות בחיוך רחב, הגיש לנו את ה'

תמונה